

на, като сѧ ѿдѣлълъ ѿ лицѣто Господне, покрылъ Іѡва ѿ краката до главата сасъ толкова люты раны, шото той земалъ чирепъ и ѿстаргвалъ сасъ него гноятъ ѿ себѣ си, и сѣдѣлъ на гноиното купище (боклѹкъ єрн) ѿ ванъ градатъ. Когато той терпѣлъ толкива люты мъки, жената него приходдала при него, и мъ говорила така: Нели ты пребывашъ въ благочестіето си твѣрдъ; до кога це чакашъ; Благослови Божа и оумри. Ала Іѡвъ ѿговорилъ ней: ты говоришь каквото говорятъ безъмнитъ жены. Подирь това прїишли тройца него въ прѣстолъ да го постыдатъ като сѧ находдалъ въ толкова голѣми вѣдствїата. Сичкіатъ тѣхенъ разговоръ сѧ склонавъ да покажи, чи Іѡвъ непремѣнно самичакъ си испичелилъ това наказаніе защо Богъ є справедливъ. Ала сасъ това го сѧ многъ ѿбиждалъ (оунеправдѣли) защо Богъ неѣкоиси патъ и праведнытъ наказва не малъ, и ги оутверждава въ добронравіето, ѿ колькото мъчи грѣшнытъ. А Іѡвъ напротивъ като ѿпытвалъ совѣста си на мѣрѣлъ себѣ си невѣненъ. Но Іѡвъ на

х. и.

х. б.

х. г.

х. д.

гл. є.
х. є.
 къ
овр.
гл. в.
х. с.
Іѡв.
гл. л.
х. с.
гл. к.
х. с.
това